

FØRSTE KAPITEL

I en af de østjyske Smaakøbstæder, der ligger gemt mellem grønne Banker i Bunden af en tilgroet Fjord, levede der i Aarene før og efter vor sidste Krig en Præst ved Navn Johannes Sidenius. Det var en from og streng Mand. I sin ydre Fremtræden som ved sin hele Levevis skilte han sig skarpt ud fra Byens øvrige Beboere, af hvem han derfor i mange Aar betragtedes som en besværlig Fremmed, hvis Særegenheder man afvekslende trak paa Skuldren af og forargedes over. Naar han — høj og alvorlig — kom gaaende gennem Byens krogede Gader, klædt i sin langskødede, graa Vadmeldsfrakke, med store, mørkeblaa Briller for Øjnene og med Haanden knyttet om Grebet paa en stor Bomuldsparaply, som han for hvert Skridt stødte med Kraft mod Stenbroen, vendte Folk sig uvilkaarlig om efter ham; og de, som sad inde bag Vinduerne og holdt Udkig i Gadespejlet, smilte ved Synet eller skar Ansigter. Byens Storhanser, de gamle Bondekøbmænd og Studeopdrætere, hilste ham aldrig, end ikke naar han var i Ornat. Skønt de selv viste sig paa Gaden i Træsko og smudsige Lærredsfrakker, pattende paa en Pibe, betragtede de det som en Skam og Skændsel for deres By, at den havde faaet en saadan Stodderpræst, der gik klædt som en Landsbydegn og vitterlig ogsaa havde Møje med at skaffe Føden til sig og sin Redefuld af Rollinger. Man havde været vant til en ganske anden Slags Gejstlighed her, — til Mænd i fine, sorte Klæder og hvide Kammerdugs Halsbind, Mænd, der ogsaa ved deres Navn havde kastet Glans over Byen og dens Kirke og senere var bleven Stiftsprovster og Bisper, men som alligevel ikke havde hovmodet sig af deres Fromhed, ikke havde følt sig for gode til at interessere sig for Byens verdslige Anliggender og tage Del i Borgernes selskabelige Forlystelser.

Dengang havde den store, røde Præstegaardsbygning været et Gæstfrihedens Hjem, hvor man, naar man havde afgjort